

Gozdarjevega Ivančka izlet.

o je bilo že pred davnim časom.

Jesensko solnce je plulo nad zemljo in jo obsevalo.

Kraj gozda se je igral pred gozdarjevo kočo sedemleten deček. Bil je gozdarjev Ivanček. Kopal je vodnjak in nosil vanj vodo iz bližnjega kala. S prtenimi hlačicami je neprestano drsal po pesku. Gotovo bi jih bil že izgubil, da mu jih ni držal na njem usnjen oprtnik, na katerega je bil pa nejevoljen, ker ga je moral vedno popravljati. Včasih se mu je odtrgal še gumb. Ali Ivanček si je vedel pomagati. Gumb je nadomeščal drenov klinček. In potem je kopal dalje. Tako urno in pridno se je vrtel pri svojem delu, da so mu kapale znojne kaplje raz razkuštrane lase in neumito čelo na umazano srajco ali pa celo v tisti vodnjak.

„E, nič več se ne bom trudil. V gozd pojdem. Tam je prijetno!“

Smuk! In že je hitel po znani stezi v gozd.

Zadnje ptičje petje mu je donelo na uho. Smreke in jelke so se gugale. Prijeten vetrič jih je zibal. Tudi z Ivančkovimi kodri se je poigraval nagajivi jug. Srake in šoje so se neprijazno drle na bukovih vršičih, raz katere je polagoma padalo orumenelo listje. Tisto svežost je izgubil gozd, ki jo ima spomladi in poleti. Žalostno lice je kazal, in zdelo se ti je, da plaka nad svojo izgubljenost, zeleno odejo in nad odhodom krlatih pevcev. Še od zadnjega dežja narasli potok ni hitel tako prijazno šumljaje v dolino v naročaj mogočni reki.

Ivanček je spel vedno dalje.

Solnce je že zašlo, mrak je legal na zemljo. Sem od starca Nanosa so se jele spuščati teme in zavijati hrib in dol.

„Truden sem. Nazaj moram!“

Tam v meji je zaskovikala sova. Ali Ivanček ni mogel najti pravega pota domov. Zašel je. Prepozno se je jel vračati.

Ivanček začuje lajanje lisjaka. Prevzame ga groza... Pogum mu zleze v pete...

„Ojej, ojej!“

Začel je pretakati solze. Debele jagode so kapljale na zemljo.

„Ata, mama!“ je jel klicati.

Toda mesto ata se prikaže mesarskemu psu podobna žival. Bil je volk. Ivanček ga ni videl še nikoli. Ker so mu pa oče večkrat pripovedovali o tej zveri, je takoj uganil, kaj ima pred seboj.

„Ata, volk, ata! Volk me bo! Ah, kako me gleda!“ je obupno klical.

Pumf! — Volk se je zgrudil zadet od ostre krogle.

Oče gozdar je čul klic svojega otroka, prihitel na mesto in ga rešil preteče smrti.

Ivo.

Volk in lev.

(Basen.)

Pod zeleno palmo je sedel lev in prežal, da bi kaj ujel. Zagleda ovco, jo ugrabi in zadavi.

Jedva jo začne dreti, že pride volk in mu reče: „Jako si nespameten! Ti krotiš glad z mršavo ovco, a v oni-le goščavi se tvoj brat masti z govedino.“

Lev se zahvali volku za novico, pusti ovco in gre iskat brata. Ko se pa oddalji, zagrabi volk ovco in jo odnese.

Ko je prišel lev na mesto, kamor mu je velel volk, ni našel ničesar. Šel je torej po ovco, a ni je našel več.

Kdor preveč želi, nič ne dobi.

Fr. Brzin.

